31 Οκτωβρίου 2014

Όταν μπήκε στο σπίτι εκείνο το βράδυ, η γυναίκα του, του χάρισε ένα μεγάλο χαμόγελο την ώρα που σέρβιρε το δείπνο. Κάθισε απέναντί της στο τραπέζι, της έπιασε το χέρι και της είπε: «Έχω κάτι να σου πω»... Σήκωσε το βλέμμα και παρατήρησε τον πόνο στα μάτια της. Ξαφνικά σταμάτησε. Οι λέξεις δεν έβγαιναν πια με ευκολία από το στόμα του.

Ήξερε όμως ότι έπρεπε να προσπαθήσει περισσότερο. Ήξερε ότι αυτό το βράδυ η γυναίκα του έπρεπε να μάθει οπωσδήποτε την αλήθεια. Ότι θέλει να χωρίσουν. Έθεσε το θέμα ήρεμα. Εκείνη δεν φάνηκε να ενοχλείται από τα λόγια του, τον κοίταξε και τον ρώτησε με χαμηλή φωνή: «Γιατί;» Απέφυγε την ερώτησή της, κίνηση που την εκνεύρισε περισσότερο. Πέταξε με δύναμη το πιρούνι που κρατούσε προς το μέρος του την ώρα που του φώναξε: «Δεν είσαι άντρας». Εκείνο το βράδυ δεν ξαναμίλησαν. Εκείνη δεν σταμάτησε να κλαίει ούτε λεπτό.

Ο σύζυγος ήξερε ότι η γυναίκα του ήθελε να μάθει το λόγο που της ζητούσε διαζύγιο. Αυτό που δεν ήξερε όμως ήταν, αν θα μπορούσε να της δώσει μια ικανοποιητική απάντηση. Η αλήθεια ήταν ότι είχε σταματήσει πια να νιώθει πράγματα για την γυναίκα του. Δεν την αγαπούσε πια. Όταν την κοίταζε αυτό που αισθανόταν για εκείνη ήταν λύπη. Μόνο αυτό. Με μια βαθιά αίσθηση ενοχής, έφτιαξε ένα χαρτί μοιράζοντας τα πράγματα τους.

Έδινε στην γυναίκα του το σπίτι τους, το αυτοκίνητό τους και το 30% των μετοχών της εταιρείας του. Εκείνη το πήρε, του έριξε μια ματιά και το έσκισε σε

πολλά μικρά κομμάτια. Η γυναίκα που είχε περάσει σχεδόν δέκα χρόνια μαζί της, πλέον του φαίνονταν μια ξένη. Λυπήθηκε για τα χρόνια και την ενέργεια που της στέρησε, αλλά δεν μπορούσε να κάνει πίσω. Τότε εκείνη γύρισε, τον κοίταξε και ούρλιαξε δυνατά. Ήταν αυτό που περίμενε να δει. Μια κραυγή που στην πραγματικότητα έμοιαζε με ένα είδος απελευθέρωσης.
Η ιδέα του διαζυγίου, η οποία του είχε γίνει εμμονή για αρκετές εβδομάδες, φάνηκε τώρα να γίνεται πιο σίγουρη, πιο πραγματική. Την επόμενη μέρα, γύρισε πολύ αργά στο σπίτι και βρήκε την γυναίκα του να γράφει κάτι σε ένα χαρτί στο τραπέζι, δίπλα στο φαγητό. Δεν έφαγε αλλά πήγε κατευθείαν για ύπνο. Αποκοιμήθηκε πολύ γρήγορα γιατί ήταν πολύ κουρασμένος. Είχε περάσει μια γεμάτη μέρα με την Τζέιν, την γυναίκα που είχε πάρει στην καρδιά του την θέση της γυναίκας του. Κάποια στιγμή τη νύχτα ξύπνησε για να πιει νερό και είδε την γυναίκα του στην ίδια θέση, σκυμμένη στο χαρτί κάτι να γράφει. Απλά δεν τον ενδιέφερε, επέστρεψε στο υπνοδωμάτιο και συνέχισε τον ύπνο του.
Όταν ξύπνησε το πρωί βρήκε την γυναίκα του να τον περιμένει. Του παρουσίασε τους δικούς της όρους για να δεχτεί το διαζύγιο. Δεν ήθελε τίποτα από εκείνον, ούτε το σπίτι, ούτε το αυτοκίνητο αλλά ούτε και τις μετοχές της εταιρείας του. Αυτό που του ζήτησε ήταν το διαζύγιο να μην βγει άμεσα, αλλά σε ένα μήνα. Του ζήτησε επίσης αυτό το διάστημα να προσπαθήσουν να ζήσουν όσο γίνεται πιο φυσιολογικά. Ο λόγος ήταν απλός: Ο γιος τους έδινε σε ένα μήνα εξετάσεις και ένα διαζύγιο θα τον αποσυντόνιζε.

Οι όροι της δεν τον απογοήτευσαν. Αλλά η γυναίκα του δεν σταμάτησε μόνο σε αυτούς, είχε κάτι ακόμη να του πει. Του ζήτησε να της θυμίσει πως την είχε μεταφέρει στο νυφικό δωμάτιο την ημέρα του γάμου τους. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Του ζήτησε να το κάνει αυτό κάθε μέρα για όλο το μήνα μέχρι να βγει το διαζύγιο. Κάθε πρωί να την σηκώνει από το κρεβάτι και να την πηγαίνει στην πόρτα πριν φύγει για την δουλειά του. Ο άντρας νόμιζε ότι η γυναίκα του ήταν τρελή. Για να κάνει όμως τις τελευταίες ημέρες μαζί της λίγο πιο υποφερτές, αποδέχθηκε το περίεργο αίτημα της.
Όταν ο άντρας είπε στην ερωμένη του, τους όρους του διαζυγίου της συζύγου του, εκείνη γέλασε δυνατά: «Δεν έχει σημασία τι κόλπα κάνει, το διαζύγιο θα βγει θέλει δεν θέλει» είπε περιφρονητικά.

Το ζευγάρι για πολύ μεγάλο διάστημα πριν συμβούν όλα αυτά δεν ακουμπούσε ο ένας τον άλλον. Έτσι, όταν την πρώτη ημέρα ο άντρας σήκωσε την γυναίκα για να την μεταφέρει στη πόρτα, ο γιος τους, που είδε τη σκηνή, αντέδρασε με πολύ μεγάλη έκπληξη: «Ο μπαμπάς κρατά τη μαμά στην αγκαλιά του!». Τα λόγια του έφεραν στον άντρα μια αίσθηση πόνου. Εκείνη έκλεισε τα μάτια και του ψιθύρισε: «Μη του πεις τίποτα ακόμη για το διαζύγιο». Έγνεψε καταφατικά. Από το

υπνοδωμάτιο στο σαλόνι, στη συνέχεια στην πόρτα, κουβαλούσε την γυναίκα του για σχεδόν δέκα μέτρα στην αγκαλιά του ώσπου την άφησε και έφυγε για την δουλειά του. Την δεύτερη ημέρα, όλο αυτό έγινε πολύ πιο εύκολα. Εκείνη έσκυψε για λίγο το κεφάλι της προς το μέρος του καθώς την μετέφερε και εκείνος συνειδητοποίησε ότι είχε πολύ καιρό να κοιτάξει την γυναίκα του προσεκτικά. Συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν μικρή πια. Υπήρχαν λεπτές ρυτίδες στο πρόσωπό της, τα μαλλιά της ήταν γκριζαρισμένα! Ο γάμος τους είχε αφήσει τα σημάδια πάνω της. Για ένα λεπτό αναρωτήθηκε τι της είχε κάνει. Την τέταρτη ημέρα, όταν την σήκωσε, ένιωσε μια περίεργη και πολύ γνώριμη αίσθηση οικειότητας. Αυτή ήταν η γυναίκα που του είχε χαρίσει δέκα χρόνια από τη ζωή της. Την πέμπτη και την έκτη μέρα, κατάλαβε ότι το αίσθημα οικειότητας όλο και μεγάλωνε. Αποφάσισε να μην μιλήσει καθόλου στην ερωμένη του για αυτό.

Έβλεπε κάθε πρωί την γυναίκα του στην αγκαλιά του και δεν μπορούσε να θυμηθεί τα ρούχα της. Κανένα από τα φορέματα της δεν του φαίνονταν οικείο. Τότε συνειδητοποίησε ότι είχε αδυνατίσει τόσο πολύ που κανένα από τα παλιά της ρούχα πια δεν της έκαναν. Ίσως για αυτό μπορούσε και να την σηκώνει τώρα τόσο εύκολα. Τότε κατάλαβε. Η γυναίκα του υπέφερε για πολύ μεγάλο διάστημα και αυτός δεν μπόρεσε ποτέ να το δει. Έκρυβε τόσο πόνο και πίκρα στην καρδιά της. Υποσυνείδητα άπλωσε το χέρι του για να αγγίξει τα μαλλιά της. Τον διέκοψε ο γιος του: «Μπαμπά, ήρθε η ώρα να αφήσεις τη μαμά». Για αυτόν, η εικόνα του πατέρα του, να μεταφέρει την μητέρα του είχε γίνει μέρος της ζωής του.
Η γυναίκα του έκανε νόημα να έρθει πιο κοντά και τον αγκάλιασε σφιχτά. Ο άντρας γύρισε το πρόσωπό του μακριά, γιατί φοβήθηκε ότι αυτή η εικόνα μπορεί να του αλλάξει γνώμη για το διαζύγιο. Αλλά δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό του το πόσο είχε αδυνατίσει. Την τελευταία ημέρα πριν βγάλουν το διαζύγιο, την σήκωσε για την τελευταία τους διαδρομή αλλά δεν μπορούσε να κάνει ούτε ένα βήμα. Την κράτησε σφικτά και της είπε ότι δεν είχε καταλάβει πως η ζωή τους δεν είχε πια οικειότητα. Έφυγε για το γραφείο αλλά κάπου στη διαδρομή έστριψε. Πάτησε πολύ το γκάζι του αυτοκινήτου του για να φτάσει γρήγορα. Έφτασε στην πολυκατοικία και βγήκε από το αυτοκίνητο χωρίς να κλείσει την πόρτα.
Νόμιζε ότι οποιαδήποτε καθυστέρηση θα τον κάνει να αλλάξει γνώμη. Χτύπησε την πόρτα και όταν η ερωμένη του την άνοιξε της είπε: «Συγνώμη Τζέιν δεν θέλω πια το διαζύγιο». Εκείνη τον κοίταξε με έκπληξη και στη συνέχεια άγγιξε το μέτωπό του, «Έχεις πυρετό;». Απομάκρυνε το χέρι της από το κεφάλι του: «Συγγνώμη αλλά δεν θέλω πια διαζύγιο. **Ο γάμος μου ήταν βαρετός γιατί δεν εκτιμούσα τις λεπτομέρειες της ζωής μου,** όχι γιατί δεν αγαπώ πια την γυναίκα μου. Τώρα συνειδητοποιώ ότι από την μέρα που μπήκαμε μαζί στο σπίτι μας μέχρι το θάνατό μας θα πρέπει να είμαι μαζί της.» Η Τζέιν του έδωσε ένα δυνατό χαστούκι και στη συνέχεια έκλεισε την πόρτα και ξέσπασε σε δάκρυα.

Ο άντρας έφυγε ανακουφισμένος. Στο δρόμο προς τη δουλειά του συνάντησε ένα ανθοπωλείο. Παρήγγειλε ένα μπουκέτο λουλούδια για τη γυναίκα του. Όταν η πωλήτρια τον ρώτησε τι να γράψει στην κάρτα, χαμογέλασε και της υπαγόρευσε: «Θα σε μεταφέρω στην πόρτα μέχρι να πεθάνω». Εκείνο το βράδυ ο άντρας έφτασε σπίτι, με τα λουλούδια στα χέρια του και ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό του. Ανέβηκε γρήγορα τις σκάλες, αλλά όταν μπήκε στο υπνοδωμάτιο, είδε κάτι που δεν θα μπορούσε ποτέ να περιμένει: Η γυναίκα του ήταν νεκρή. Όπως αποδείχθηκε αργότερα, είχε καρκίνο για μήνες αλλά ήταν τόσο απασχολημένος με την Τζέιν που δεν μπόρεσε ποτέ να το παρατηρήσει.
Ήξερε ότι θα πεθάνει σύντομα και ήθελε να γλυτώσει τον άντρα της από την αρνητική αντίδραση του γιου σε περίπτωση που έπαιρναν διαζύγιο. Έτσι στα μάτια του παιδιού ο πατέρας του ήταν ένας στοργικός σύζυγος.

Οι μικρές λεπτομέρειες της ζωής είναι αυτές που πραγματικά έχουν σημασία σε μια σχέση. Δεν είναι το σπίτι, το αυτοκίνητο, η περιουσία, τα χρήματα στην τράπεζα. **Αυτά δημιουργούν ένα περιβάλλον ευνοϊκό για την ευτυχία, αλλά δεν μπορούν από μόνα τους να χαρίσουν την ευτυχία.** Βρείτε χρόνο για να γίνετε φίλος με τον άνθρωπό σας και να κάνετε εκείνα τα μικρά πράγματα που δημιουργούν οικειότητα. **Πολλές αποτυχίες έγιναν από ανθρώπους που σταμάτησαν χωρίς να συνειδητοποιήσουν ποτέ, πόσο κοντά βρέθηκαν στην επιτυχία…**

Πηγή: agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr